

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B. E. B.**
st. příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. pobytém Pobytové středisko Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u
Brna
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 11. 2020 č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-PS-2020,
o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2020 č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-PS-2020 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 25. 12. 2020. Žalovaný v případě žalobce vzal za prokázáno, že existují oprávněné důvody se domnívat, že nebude respektovat rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že se bude vyhýbat přemístění do příslušného státu či navrácení do vlasti. V případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval by zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu ze dne 8. 12. 2020 (poznámka soudu: tato žaloba byla podána na poště Ostrava 1 dne 21. 12. 2020 a doručena zdejšímu soudu 22. 12. 2020). V žalobě zároveň požádal, aby mu pro toto řízení byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 7. 1. 2021 č.j. 18 Az 64/2020 -14 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce vyzval k doplnění a opravě podané žaloby. Podáním ze dne 25. 1. 2021 právní zástupce žalobce doplnil jeho žalobu tak, že žalovaný nesprávně nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Poukázal na čl. 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU zdůrazňující, že zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu by mělo být pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob a účel zjištění. Žalovaný nedostal své povinnosti přesvědčivě vysvětlit nemožnost využití zvláštních opatření a vypořádat se se všemi prvky žalobcovy pobytové historie logickým a přezkoumatelným způsobem. V případě žalobce se nejedná o osobu, která v minulosti nerespektovala rozhodnutí českých správních orgánů, nýbrž se sám dobrovolně dostavil do přijímacího střediska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce proto navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě žalobce zdůraznil, že se žalobce na území České republiky nacházel v době podání žádosti o mezinárodní ochranu neoprávněně a že podle systému EUODAC kumuluje žádosti o mezinárodní ochranu od roku 2018. Žalobce, nejenže neoprávněně překračuje hranice členských států, ale nedisponuje ani žádným originálním dokladem totožnosti.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2020 č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-PS-2020 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté

dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 ř. s.).

5. Z obsahu správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 11. 2020. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že na území České republiky vstoupil dne 11. 11. 2020 z Německa, kdy cestoval autobusem Flixbus z Berlína do Prahy. Cestovní doklad mu nikdy vydán nebyl; v Alžírsku si v minulosti nechal vystavit občanský průkaz, který ztratil ve Francii asi před rokem a půl, když byl na cestě do Evropy. Poprvé odjel do Maroka koncem roku 2018 a požádal tam o mezinárodní ochranu. Následně jej pustili a převezli do Španělska, kde pobýval téměř pět měsíců. Ve Španělsku byl pobodán do zad a po tomto incidentu ze Španělska odcestoval. Následně pobýval asi osm měsíců ve Francii, odkud pokračoval do Belgie. V Belgii byl jen asi pět měsíců, poté se přesunul do Německa, kde jej zatkli, a byl nucen požádat o azyl. Nedal jim ale správné jméno ani správné údaje, protože jeho cílem byla Česká republika. Po dobu čtyř nebo pěti měsíců pobýval v Německu a v každém městě se setkal s Araby, kteří mu pomohli vydělávat si na cestu. Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 24. 11. 2020 byl rovněž proveden pohovor s žalobcem k důvodům jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil stejné důvody, jako uváděl při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a upřesnil, že ve Španělsku nezůstal, protože tam byl pobodán do zad. On sám tento incident nenahlásil policii, policie tehdy za ním přijela do nemocnice, avšak kvůli jazykové bariéře se nedomluvil a při nejbližší možnosti utekl. Žalobce dále při pohovoru tvrdil, že mu ve Španělském království byl udělen azyl, avšak žádné doklady potvrzující toto tvrzení nepředložil. Ve Spolkové republice Německo byl kvůli nelegálnímu pobytu zatčen, a když jej odtamtud chtěli vrátit do Belgie, požádal o mezinárodní ochranu. Neuvedl však své pravé jméno, protože se chtěl dostat do České republiky. Dodal, že ani do jednoho ze států, ze kterých přišel, se nechce vrátit a že do České republiky přicestoval proto, že je zde jen málo Arabů.
6. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu ministerstvo vnitra může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěků, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení umístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
7. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném mu ministerstvem, nebo
 - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

8. Krajský soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí toliko v rámci žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyplývající z ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.). V doplnění žaloby učiněném v podání právního zástupce žalobce dne 25. 1. 2021 byla v podstatě vznesená jediná zásadní žalobní námitka spočívající v tom, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. S žalobcem lze souhlasit, co se týče odkazu na čl. 15 preambule Směrnice Evropského a Rady EU č. 2013/33/EU zdůrazňující výjimečnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu. Je totiž zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená citelný zásad do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu tak, jak garantuje čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Jde tedy o zásah, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V daném případě byl žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje výše citované zákonné ustanovení a předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu. Pro přistoupení k možnosti nahradit zajištění těmito zvláštními opatřeními musí existovat určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho zodpovědnosti plnění povinnosti souvisejících v řízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z tohoto hlediska nemůže krajský soud přisvědčit žalobnímu tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení těchto zvláštních opatření. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný odkázal na vědomé a účelové jednání žalobce ohledně jeho neoprávněných vstupů na území členských států Evropské unie i na jeho předchozí „pobytovou historii“, kdy žalobce sám vypověděl, že opakovaně překračoval hranice jednotlivých států Evropské unie. Podle své výpovědi poprvé požádal o mezinárodní ochranu ve Španělském království, odkud utekl, aniž by vyčkal na výsledek řízení o této žádosti (podle údajů EURODAC mu azyl v této zemi udělen nebyl). Následně podal pod cizí identitou žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, což odůvodnil tím, že v této zemi zůstat rovněž nechtěl a že jeho cílovou zemí byla Česká republika. Žalobce mimo jiné uvedl, že v Německu jej chtěli deportovat do Belgie, což bylo důvodem, proč tam požádal o azyl a učinil tak nahlášením nesprávných údajů o své totožnosti, aby se dostal do České republiky. Lze tedy nepochybně souhlasit se závěrem žalovaného správního orgánu v tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl oprávněné důvody se domnívat, že se žalobce bude vyhýbat přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem.
9. Ze shora uvedených důvodů krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady související s tímto řízením nevznikly.

11. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu..

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 22. února 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce